

Tuần này đến phiên ông Ôn Gia Bảo, thì thông gia của Bắc Kinh bỏ ném giày. Kể từ ngày ông nhà báo Muntadhar al-Zeidi ném giày vào cửa Tổng Thống George W. Bush đến nay, chuyện này đã được nhiều người biết thành ra cũng chẳng có gì lạ. Chẳng phải là phiên ông của chính phủ, báo chí và các blog ở Trung Quốc. Thay vì đùa giỡn, họ tức tưởi và tỏ ra rất hèn hèn. Nhưng thật ra chuyện đó cũng chẳng có gì là lạ.

Nhưng nhà đầu tài và nhất là nhưng người cộng sản vẫn không biết cười. Một mày mẫm lì, ngay cửa đến khi "làm bộ" giận dân, có bao giờ chúng ta thấy họ cười nói bình thường đâu. Ngay cửa ông Ôn Gia Bảo, vốn được coi là người gần gũi với nhân dân nhất trong số các lãnh tụ gần đây cửa đảng cộng sản Trung Quốc, cũng không thấy có được cười mà người Anh gọi là "a sense of humour", một khả năng biết cười.

Chính vì vậy mà khi bỏ ném giày, thay vì cười cho nó qua, ông Ôn đã nói "Hành động đáng khinh này không thể ngăn cản tình hữu nghị giữa Trung Quốc và Anh Quốc." Đợi vài phút lãnh tụ Trung Quốc, nói nhảm nhí là văn minh và thể chế là mẫm rồi. Nhưng nó không thể nào so sánh được với phiên ông của ông Bush, một người vẫn thể sự rất thích cười.

Có lẽ cũng một phần từ chế độ. Trong chế độ cộng sản, tinh thần hài hước rất yếu đuối ẻo lả vì bị chèn ép quá nhiều. Một đây một cuốn sách được xuất bản với cái tên là Hammer and Tickle: A History of Communism Told Through Communist Jokes cửa tác giả Ben Lewis. Với cái tựa dí dỏm đó, ông Lewis đã tìm cách trình bày một chế độ là chế độ cộng sản là chế độ duy nhất đã tỏ ra được một hình thức khôi hài quắc thước. Ông gọi thích là trong chế độ này, chuyện cười và là một hình thức kháng chiến, và là một hình thức "xả xú páp" cho chế độ.

Một trong những chuyện cười ông kể là chuyện đùa ác. Chuyện kể là một người chết xuống đùa ác nói ông ta khám phá ra là có thể chế độ đùa ác tốt hơn hay đùa ác cộng sản. Dĩ nhiên ông ta muốn tìm cách so sánh. Ông tìm đến đùa ác tốt hơn trước, và đùa ác ngoài cửa là Quố Sa Tăng trông mặt người giống ông Ronald Reagan. Khi ông ta hỏi "Đ đùa ác cửa đây ra sao?" thì Quố trả lời "Thì đùa ác tốt hơn ông sẽ phân thân sang, rồi luồn trong vực dưới, rồi chết ông thành một người dao rất sắc." Nghe vậy sợ quá, ông ta chuyển đùa ác cộng sản. Cửa đùa ác cộng sản là một ông già hom hem trông như Karl Marx. Người này tuyên bố "Tôi vẫn còn thể gọi là do, Karl, tôi còn có thể là cha. Vậy đùa ác cửa ông có gì?" Marx gật gật trả lời "Thì đùa ác cộng sản thì ông sẽ phân thân sang, rồi luồn trong vực dưới và rồi chết ông thành một người dao rất sắc." "Nhưng đùa ác tốt hơn người ta cũng làm vậy. Tại sao cửa bên này người ta sắp hàng vào đông?" ông ta hỏi. Marx thản nhiên "Ồ, đôi khi chúng tôi hát dưới, đôi khi chúng tôi không có dao, đôi khi chúng tôi không có nước nóng..."

Ông Lewis nói đúng như ông còn thiêu một gì thích nữa, chuyện cái gì chỉ để công sự nó cay đắng và mai mỉa như u hồn là cái gì. Còn thì đàn cò một số như câu chuyện mà Viêt Nam sau năm 1975 chúng ta đã nghe được. Hồi Hà Nội còn trong giai đoạn chia rẽ lên xã hội chủ nghĩa theo định hướng thì trường, các thành phố thiêu nước. Dân Hà Nội bèn có câu "Ban ngày cò nước lo việc nhà, tối đến cò nhà lo việc nước," để tả cái cảnh ban ngày mọi người đi vào lo việc riêng của mình, có đi làm như vậy nên chỉ lo đi xếp hàng mua các thứ để bán theo tiêu chuẩn cho đâu có lo công việc, trong khi đêm đến, cò nhà đi vào phải lo ra xếp hàng để lấy nước từ fontaine nước. Sau năm 1975, khi nhà nước tung ra khẩu hiệu "Sách nhà sách phố" để đòi dân chúng làm việc sinh thì ngay lập tức dân Sài Gòn hiểu ngay là "Sách sành sành chợ còn gì vì đã bán hết đi để ăn."

Như khi còn phải cái gì thì thì người dân sống ở xã công sự không biết cái gì. Từ Tuổi Trẻ trong nước có một tờ tuần báo phố trang tên là Tuổi Trẻ Cộng, như câu chuyện cái của Tuổi Trẻ Cộng để ra khi chúng ta "cái gì ra nước một". Trong một số, tờ báo viết "Thật gian khổ đây, mấy ông bên của Róm tôi hay bỏ nhau rồi ngó ngó xuyên bỏ 'nội da gà' khi ghé vào một số quan mà phía trước có treo một tấm bảng to to màu xanh da trời với hàng chữ "Quan để t chuần văn hóa". Như theo tờ báo, thì các quan "Để t chuần văn hóa" này "cán bộ nay thì ng xuyên đi trên với sấm và để biết là mấy em, mấy chị luôn ăn mặc 'thả thả thiêu với' và hay nhai nhóp nhép thức ăn hoặc kẹo cao su khi tiếp dân. Còn cánh mày râu thì ăn mặc xộc xệch, có hôm vào quan mà mùi rượu bia của 'bác hi' nằng nặc như một hũ hèm. Nói chuyện đến thì với nhau thì khỉ bần, bỏ như ông luôn vắng vẻ chỉ thì, bàn chuyện mấy em 'chân dài thì nách' quán 'tôi mát' ngay trước bàn dân thiên hạ như đang nói chuyện một mình trong vườn nhà mình vậy." Đó đâu phải là một chuyện cái gì, mà để cũng đáng để cái gì làm.

Thành ra cũng hiểu khi ông Ôn bỏ ném dầy Trung Quốc đã phải nên hoàn toàn không có chút nào cho nên thì là họ có thì thì y để đáng cái gì trong hành vi đó. Dân chúng Mỹ và Tổng Thống Bush có thể gọt sang một bên hành động của một cá nhân như chính phủ Bắc Kinh có vẻ không để sự để làm như vậy.

Mà để sau vài gì suy nghĩ chính quyền dành phải cho phải biết chuyện này vì biết rằng trong thì để Internet, có gì cũng như không, như đã ra lệnh cho báo chí "diễn để" theo ý nhà nước. Tiêu biểu là ý kiến của tờ Quang Minh Nhật Báo "Trong khi các tờ đang chăm chú theo dõi bài diễn văn tuyên bố của Thủ Tướng Ôn, một người trông có vẻ Tây Phương xuất hiện ở cuối phòng rồi đột nhiên bắt đầu huýt gió và la hét, và ném giày vào bác diễn giả. Toàn thể các tờ đã phải để và thái độ khinh bỉ hành động của kẻ phá hoại, và giữa tiếng la 'đáng họ thì' và 'cút ra khỏi đây' người này đã bỏ bắt đem đi. Thủ Tướng Ôn đã hết sức bình tĩnh và không phải nên gì trước việc này." Một tờ báo khác còn hơn hẳn nhà "Đây là một hành động rất thô bỉ và các cái... Người ném giày chắc là một kẻ mất tâm thần hay có thành kiến

Không biết cái gì

Tác Giả: Lê Phan

Thứ Hai, 09 Tháng 2 Năm 2009 11:42

đi về Trung Quốc..." Nhưng hay nhất là bài bình luận của tờ China Daily, tờ báo Anh ngữ chính thức của Bắc Kinh "Chiếc giày ném vào Thảm đỏ ngổn ngàng Ôn ... Việc đi học Cambridge là một điều như thế nào cho chúng ta là người ở Âu Châu bình thường biết rất ít về Trung Quốc, và nhưng điều về vấn đề chính trị đã thấm sâu vào trí thức của người ở Âu để tìm kiếm nó. Cách hay nhất để giải quyết vấn đề này là ... phải quên lý công việc của chúng ta cho tất!"

Cũng phải nói là tuy họ không biết cái gì nhưng quí là họ đã cung cấp cho chúng ta nhiều giây phút cười lý thú.